

[Stubbjær Pedersen]

sibel byggeindustri. Men jeg håber sandelig, at boligministeren får et stort hjørne i den investeringsfremmende lovbuket, som regeringen har bebudet skulle komme, for naturligvis er det ikke nok at bevare den aktivitet, vi i øjeblikket har; der skal ske noget andet og noget meget mere drastisk.

Gennemgående har regeringen med disse forslag fundet en balance, der på den ene side betyder, at de nødvendige besparelser opnås, og på den anden side, at det ikke går ud over beskæftigelsen, at de svageste grupper i samfundet næsten bliver holdt fri, og at boligbevægelsen ikke saboteres, men det er en hårfin balance, og hvis forslagene bliver skubbet alt for meget til en af siderne, går noget galt.

Besparelseeffekten vil der muligvis kunne findes et flertal for, for besparelser kan også findes på andre områder. Vi ved, der har været røster fremme, ikke mindst i pressen, om, at der f. eks. kunne flyttes endnu flere boliger fra den almennyttige kvota over til private andelsboliger, og her ligger en væsentlig besparelsesmulighed. Vi ved også, at et af regeringens tidligere støttepartier, nemlig fremskridtspartiet, i virkeligheden gerne ser, at almennyttige boliger ganske enkelt overgår enten til ejerlejligheder eller til private andelsboliger, så muligvis er der andre måder at opnå besparelseeffekten på. Jeg er overbevist om, at hvis sådanne løsninger kom på tale, ville socialdemokratiet, dette tings største parti, kunne se, at det, boligministeren og regeringen her fremlægger, har en rimelig balance.

Måske er der også andre muligheder for at opnå en god balance, men de muligheder fremmes ikke ved, at socialdemokratiet fremsætter et beslutningsforslag, som det her har gjort, et beslutningsforslag, som fuldstændig ser bort fra den afgørende ting, at der også på boligområdet skal findes meget store besparelser, og jeg håber, at socialdemokratiet, hvis ikke det kan tilslutte sig forslagene, som de er her, kan komme med konstruktive forslag, der vil give de samme besparelser i kroner som regeringens forslag.

Jeg forstår da udmærket, at det for socialdemokrater kan være svært at acceptere dele af disse forslag. Alligevel håber jeg, at vi kan komme ind i nogle konstruktive forhandlinger og finde en løsning sammen. I hvert tilfælde føler jeg, at socialdemokratiet her har et

meget stort ansvar, for hvis socialdemokratiet er alt for stejlt og blankt afviser det hele, kan det meget nemt gå hen og blive noget af en bjørnetjeneste, socialdemokratiet gør den politik, det selv står for, og det, boligbevægelsen står for.

Jeg skal ikke her gå ind på de enkelte forslag – det får vi rig anledning til under udvalgsarbejdet – men vil blot sige et par ord om overførelsen af de 2.000 boliger fra den almennyttige kvota til de private andelsboliger. Det er da klart, at det havde været langt bedre, hvis vi kunne have bibeholdt de 12.000 almennyttige boliger og så yderligere have øget den private andelsboligkvota med 2.000, men det er den økonomiske situation nu engang ikke til, der er ikke mulighed for det. Jeg skal da også gerne her indrømme, at vi i CD var lidt i tvivl om, hvorvidt der allerede her i 1982 kunne bygges 1.500 andelsboliger – det var dog en fordobling af den tidligere kvota – men der har altså vist sig at være meget stor interesse for denne boligform. Det skyldes sikkert mange ting, men nok ikke mindst, at parcelhusbyggeriet næsten er gået i stå, bl. a. på grund af den alt for høje rente. Den dag vi igen får rigtig gang i parcelhusbyggeriet, er det sandsynligt, at interessen vil blive mindre for andelsboliger, men vi må erkende, at selv om regeringens politik går ud på at få en væsentlig rentenedsættelse, er det noget, som vil tage nogen tid, og derfor er det nok realistisk at tro, at der i 1983 kan bygges op til 3.500 private andelsboliger.

Jeg skal ikke komme så meget ind på indeksproblemet, blot udtrykke min tilfredshed med, at regeringen nu har nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, der skal se på dette problem, og jeg er glad for, at regeringen gennem nedsættelsen af dette udvalg nu klart erkender, at indeksproblemet ikke er et specielt CD-problem, men et regeringsproblem, ja, et folketingsproblem. Jeg har tiltro til, at det udvalg, boligministeren har nedsat, vil undersøge alle muligheder for at få gjort indeksobligationerne mere attraktive at investere i, for det er klart, at en bedre kurs på indekspapirerne er til glæde og til stor fordel ikke bare for finansministeren, men i høj grad for hele byggeindustrien.

Jeg vil afsluttende udtrykke håbet om, at boligudvalget med disse forslag vil arbejde lige så fleksibelt som under den tidligere formand for boligudvalget og under den tidlige-